

ТРИМАТА ЛЪЖЦИ

chitanka.info

Имало едно време трима сиромаси. Мързяло ги да работят, а все им се искало някак по-леко да я карат. Веднъж, като се скитали от село на село да търсят работа, единият казал:

— Братлета, така, както сме я подкарвали, доникъде няма да я докараме. Я да се научим да лъжем и така да си изкарваме прехраната.

Речено-сторено.

В следващото село, през което минали, тримата сиромаси потропали на една порта. Излязъл стопанинът и ги попитал:

— Какво искате?

— Стопанино, — отвърнал единият, — пусни ни да пренощуваме, че замръкнахме във вашето село и няма къде да подслоним глава.

— Че да ви пусна, — почесал се по тила стопанинът, който бил голям скъперник, — ала аз съм човек сиромас и нямам нищо за вечеря.

— Не ни трябва вечеря! — рекъл вторият лъжец. — Ще ни опечете по едно яйце и това ще ни е вечерята.

— Бива — съгласил се стопанинът и ги пуснал вътре.

Жена му опекла на лъжците по едно яйце и седнали на софрата.

— Брей, че това ли са ви яйцата тук? — попитал лъжецът. — В нашето село яйцата са толкова големи, че едва минават през вратата. С едно яйце половин село се наяжда!

— Бре, бре, бре, истина ли думаш? — чудил се стопанинът и се блещел насреща му.

Тогава вторият лъжец казал:

— Истина е я! Веднъж, като минавах през тяхното село, видях на мегдана десет души да търкалят едно яйце — толкова голямо беше, че едва го местеха!

— Бре, бре...

— Стопанино, — рекъл третият лъжец, — я вземи ни опечи и по една кървавица да си довечеряме!

— Нямаме кървавица, откъде да ви я взема? Нали ви казах, че сме сиромаси хора! — не се съгласил стопанинът.

Тогава първият лъжец поклатил глава:

— Да дойдеш в нашето село, кървавици да видиш! От тях плет си плетем...

Вторият добавил:

— Вярно е! Веднъж, като минавах през тяхното село, видях едно куче да ръфа нещо от плета. Когато се приближих, какво да видя — плета наплетен от кървавици и кучето си къса от тях!

— Бре, чудо, бре... — смаял се стопанинът.

И така, и инак въртели и сукали тримата лъжци, ала стопанинът само си повтарял: „Бре, чудо, бре...“, но не посягал да им опече кървавица. Така си останали гладни лъжците.

Преспали тримата лъжци, а когато сутринта пак поели на път, първият казал:

— Братлета, и това няма да ни храни, ами я да вземем да откраднем един вол, да го опечем и да се наядем хубаво!

— Да го сторим, братлета! — рекъл зарадван вторият, защото вече бил примаял от глад. — Ала трябва и хляб!

Третият лъжец казал:

— Вие откраднете вола, а аз ще намеря хляб!

Нарамил прокъсаната си торба и тръгнал към селото. Другите двама повървели още малко и съгледали на едно нива селянин да оре. Първият лъжец сбутал втория:

— Ще откраднем единия вол на този човек!

— Как ще го откраднем? — учудил се вторият.

— Слушай сега, — рекъл първият лъжец, — аз ще се скрия в ракитака край тази бара и ще извикам: „Чудо-о, чудо нечувано!“. Човекът ще дойде да види кой вика и какво е това чудо, а през това време ти разпрегни по-младия вол и бягай в гората.

Скрил се той във върбалака и завикал:

— Чудо-о, чудо-о, чудо нечувано!

Орачът спрял да оре и се заслушал. Викът се повторил, селянинът оставил на браздата впрегнатите волове и отишъл да види какво ще е това чудо.

Вторият лъжец разпрегнал по-младия вол и хукнал с него към гората.

Надникнал орачът във върбалака, съгледал лъжеца и го попитал:

— А бре, побратиме, защо викаш: чудо-о, чудо-о! Къде ти е чудото?

— Как да не викам, като още от сутринта те гледам да ореш с един вол!

— Как така с един? — извикал орачът. — Нали са два?

— Ами, два... — засмял се лъжецът. — Откакто съм се спрял и те гледам, ти все с един вол ореш! Затова извиках!

— Не е един, как ще е един! — сърдито викнал орачът. — Как ще е един, като са два!

— Не са два! Я иди да видиш дали са два!

Орачът тичешком се върнал на нивата и какво да види — единият вол го няма!

В това време лъжецът избягал и тръгнал да търси по гората побратима си, дето откраднал вола. Намерил го навръх планината, че дере вола и се гласи да го пече.

Приготвили вола, сложили го на шиш над огъня и зачакали да се върне третият лъжец, дето отишъл за хляб.

А той в това време стигнал в селото, влязъл при фурнаджията и му казал:

— Побратиме, аз съм слуга във войската. Тя е на учение край вашето село и войводата ме прати за хляб.

— А кой ще го плаща? — свъсил вежди фурнаджията, като огледал дрипавите му потури.

— Като си почине от учението, войводата ще дойде да ти го плати и да се спазарите по колко хляба да печеш на ден, докато войската е на учение край вашето село.

Фурнаджията му напълнил торбата с меки бели хлябове и лъжецът хукнал да търси побратимите си.

Опекли лъжците вола, разчупили топлите бели хлябове и хубавичко си хапнали. После се излегли на сянка под дърветата и единият рекъл:

— Добре хапнахме и си починахме от скитанията, ама да имаше сега и една делва вино...

— Аз ще донеса вино! — скочил другият лъжец. Намерил една стомна, напълнил я до половината с вода и слязъл в селото. Влязъл в кръчмата и рекъл на кръчмаря:

— Сипи ми две оки вино.

Кръчмарят допълнил стомната с вино и казал:

— Хайде сега плащай!

— Че как да платя, — озърнал се лъжецът, — като нямам пари! Не можеш ли да почакаш до утре да ти платя?

— Няма да те чакам! — отсякъл кръчмарят. — Дай ми виното обратно!

Взел стомната и излял две оки обратно.

Така лъжецът обиколил всички кръчми в селото, наливали и изливали кръчмарите, докато водата се превърнала в хубаво вино.

Като излязъл от последната кръчма, лъжецът надигнал стомната, отпил и се облизал доволен:

— Я, на какво хубаво винце е станала водата!

Върнал се при другите двама лъжци, похапнали пак, пийнали вино и легнали да спят.

Така я карали два-три дни, докато изяли хляба и месото и изпили виното.

На четвъртата сутрин първият лъжец казал:

— Братлета, в тези села вече нито можем излъга някого, нито можем открадна нещо. Я да идем по други места, дето не ни познават и не знаят лъжите ни.

Така и направили. Метнали празните си торби през рамо и потеглили към далечни краища.

По пътя срещнали един човек, който носел пет кокошки. Лъжците го попитали:

— Накъде си ги понесъл тези кокошки, байо?

— Тръгнал съм да ги продавам.

— Ей — ударил се в челото първият лъжец, — как щях да забравя! Моят чорбаджия, дядо поп, търсеше да купи кокошки. Я да те вода при попа, байо, на него да продадеш кокошките.

Тръгнали към поповата къща в близкото село. Когато стигнали, лъжецът казал на селянина:

— Стой тук, до портата, пък аз ще ида напред да кажа на попа за кокошките.

Влязъл при попа, целунал му ръка и рекъл смирено:

— Дядо попе, довел съм брат си да му четеш за здраве, че нещо не е наред с ума. Не му придирай, че приказва глупости, ами му почети, дядо попе, та дано оздравее.

— Доведи го, синко, ще му почета. Дано се оправи, сиромашът!

Лъжецът излязъл на двора при селянина с кокошките и му казал:

— Дай кокошките да ги нося в кокошарника, а ти влез при дядо поп да ти ги плати.

Взел кокошките, почакал селянина да се скрие зад вратата и хукнали да бягат заедно с другите лъжци.

А селянинът се изправил пред попа. Отчето взел да го разпитва откъде е, как е, що е... Селянинът го слушал с досада, пристъпвал от крак на крак и накрая не издържал:

— Дядо попе, те приказките край нямат, ами я ми плати кокошките и да си вървя, че път ме чака до моето село, а вече се здрачава.

Попът взел в едната си ръка кръста, а другата сложил на главата на селянина.

— Наведи се, синко! — рекъл му благо той.

— Какво ще се навеждам? Плати ми кокошките и да си вървя! — викнал ядосано селянинът.

— Наведи се, наведи се... — уговарял го попът. — Наведи се да ти почета за здраве.

— Не ща да ми четеш за здраве, а да ми платиш кокошките!

— Наведи се, синко... — продължавал да настоява попът.

Тогава селянинът се разлютил, хванал попа за брадата и извикал:

— Я не се прави на будала, попе, а ми плати кокошките!

— Какви кокошки бре, синко? Ти да не полудял нещо?

От дума на дума се скарали и се хванали за гушите. Едвам ги разтървали поповите слуги.

А в това време тримата лъжци вече били далече от селото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.